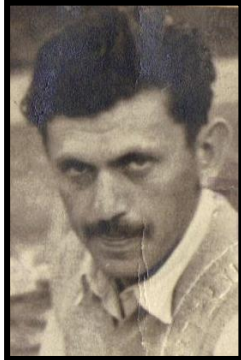

או מוינה מוינה - זהו, סוף הדרך

איש אהוב, הולך טיפה על הצד- זוגיות נהדרת עם מירה'ה תבל'א- משוגע על ילדיו- בניו והבת- גאה בדור הנכדים- וכל אלה החזירו לך אהבה, מסירות ודאגה ללא קץ. מוינה שהוא גם מוינה דוד, שהוא איש משפחה שקט- לא זוכרת ששמעתי אותך אי פעם מרים קול, מתעצבן. היה לך קצב חיים משלך, באמת. מה בוער? לרן כולם ממהרים? אהבת כדורסל אהבת את 'לוג', אהבת לשבת ולשאול 'מה נשמע?' 'איפה כולם?' אז הנה- כולם פה מוינה. אומרים שמספיק, הסבל הוא בלתי נסבל- ובשקט הזה מותר לשמוע התייפחות ובכי של שמוליק, של גדעון, של דורית, של יואב, של מירה'ה, של רוח'ה, של בני הדודים, של המון נכדים שגם הם כבר מאד גדולים- אחרי צבא, בצבא, לפני צבא; מנגנים שרים, רוקדים, אוהבים את החיים.

משפחה כמו חומה, כמו דיור מוגן, כמו מעגל מחבק אותך; אהבתי לשמוע אותך אומר 'מירה'ה' עם ריש מתגלגלת עד אליה. אהבתי לשמוע אותך מספר בגאווה על הנכדים, על הילדים, על הכלות. באמת היתה לך נחת מרווחת, נחת גדולה ונעימה.

מהבית עם הגינה נסעת על כסא גלגלים לבית אחדות, ושם נשאו אותך על כפיים, והראש שלך היה כבר כפוף קדימה, בהכנעה, ברצון להיות בשקט עם עצמך.

ומשם לבית החולים בשינה עמוקה, כפרוזדור לקראת מנוחת עולם כאן באדמת אשדות. מירה'ה, מוינה זכה בך, ואת- הרווחת אותו, וביחד ברווח שבין השלווה לאהבה, הקמתם את משפחת דוד לעתיד לבוא.

תשכב מוינה, תשכב תנוח - וכל משפחתך וחבריך יזכרוך לטוב, ורן וחסד לעולמים.

היה שלום,

שרה'ה שרון